

бѣ казано отъ царе и министри. Така, всички склониха глава и очакваха да се сбжднатъ обещанията.

Наредбитѣ не се изпълняватъ.

Минаха се години — петъ, десетъ, петнадесетъ. Въ Българското княжество и въ Източна Румелия народътъ напредваше съ голѣма сила и радостъ. Градѣха се училища, църкви и нови домове, прокарваха се нови пѣтища, разработваха се ниви и лозя, уреждаха се сѣдилища, рѣжеха справедливи данѣци, назначаваха добра полиция, развиваха се занаяти и търговия, издаваха се вестници, книги и списания. Съ една речъ, всичко напредваше.

Драго бѣше да пѣтува човѣкъ по свободнитѣ земи и да гледа, какъ жени и мъже изпълняватъ отъ подземни коптори и се премѣнятъ като заможни и равноправни граждани, които иматъ пълна свобода да се грижатъ за поминѣка си, за учение на децата си, да заематъ общинска или държавна служба, ако искатъ, разбира се, и да предприематъ всичко, което е полезно и потребно за тѣхния животъ.

Следъ седемъ годишенъ свободенъ животъ българитѣ въ Княжеството и Изт.-Румелия тѣй се засилиха, че не можеха вече да търпятъ тѣснитѣ граници, прѣчкитѣ на търговията, намѣсата на чужденцитѣ въ вѣратата имъ, та поискаха дветѣ български държавици да се съединятъ въ една по-голѣма държава, съ по-широки граници, да построятъ желѣзници, морски и дунавски пристанища, да разработватъ земята съ машини, да наредятъ и обучатъ истинска и силна войска за защита на държавата и т. н.

Въ свободнитѣ земи всичко вървѣше добре. Не тѣй бѣше работата въ Македония и Одринско. Тамъ народътъ киснѣше въ старата си сиромашия. Защо? Защото старитѣ турци не искаха да приематъ нито една нова наредба.